

Sygn. akt IV U 541/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania D. O. (1), K. O. (1), M. O. oraz K. O. (2) i D. O. (2) reprezentowanych przez matkę E. O.

od trzech decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 14 kwietnia 2014r. Nr (...)

w sprawie D. O. (1), K. O. (1), M. O. oraz K. O. (2) i D. O. (2) reprezentowanych przez matkę E. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty rodzinnej

oddala odwołania.

Sygn. akt IVU 541/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi trzema decyzjami z dnia 14.04.2014r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonym: D. O. (1), K. O. (2) i D. O. (2) reprezentowanym przez przedstawicielkę ustawową E. O. oraz M. O. i K. O. (1) prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu D. O. (3).

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku, jak również przed powstaniem niezdolności do pracy (śmierci) okres składkowy i nieskładkowy D. O. (3) wyniósł 6 miesięcy i 11 dni zamiast wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia. Okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu na przestrzeni całego życia wyniósł 12 lat, 6 miesięcy i 19 dni.

Od decyzji tych odwołanie wnieśli ubezpieczeni Dzido wnosząc o ich zmianę i przyznanie prawa do renty rodzinnej. W uzasadnieniu odwołań podnieśli, iż zmarły miał odpowiedni staż składkowy i nieskładkowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Odwołanie jest nie uzasadnione.

Zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy. Mąż wnioskodawczyni nie miał ustalonego prawa do renty. Należało więc zbadać, czy w chwili śmierci spełniał warunki do otrzymania tego świadczenia. Zgodnie z art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Z treści art. 57 ust. 2 cytowanego przepisu wynika, że przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Jest w sprawie poza sporem, że mąż ubezpieczonej był całkowicie niezdolny do pracy (zgon). Ubezpieczeni nie udowodniła okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu D. O. (3) wynoszącemu 25 lat lub 5-letniego okresu ubezpieczenia w dziesięcioleciu przed zgonem lub złożeniem wniosku. Badając okoliczność, czy w okresie poprzedzającym śmierć D. O. (3) był niezdolny do pracy, a co za tym idzie spełniał warunki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: psychiatry E. L., gastrologa prof. J. S. i onkologa dr A. C.. Biegli w swoich opiniach (k.28-31, 45, 56) stwierdzili, że D. O. (3) cierpiał na zespół uzależnienia alkoholowego, padaczkę alkoholową, poalkoholowe zapalenie wątroby, naczyniaka wątroby, zapalenie przełyku z przepukliną rozworu przełykowego przepony, tłuszczako-włókniaka (zmiana łagodna). Schorzenia te, zdaniem biegłych, nie powodowały niezdolności do pracy. Sąd podzielił opinie biegłych, ponieważ zostały wydane przez lekarzy odpowiedniej specjalności po zapoznaniu się z dostępną dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionych opinii biegłych. Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych lekarzy, którzy uznali, że D. O. (3) w okresie poprzedzający zgon nie był niezdolny do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinie te są zupełne, jasne, zaś zawarte w nich stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia D. O. (3), zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)). D. O. (3) podlegał ubezpieczeniom społecznym przez okres 12 lat, 6 miesięcy i 19 dni (k. 69 a.r.), w dziesięcioleciu przed zgonem tj. od 20.02.2004. do 19.02.2014r. oraz w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku tj. od 19.03.2004r. do 18.03.2014r. jego staż ubezpieczeniowy wyniósł 6 miesięcy i 11 dni (k. 69 a.r.). Ubezpieczeni nie wykazali, aby okresy te były dłuższe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.1kpc orzekł jak w wyroku.